

En predikan för fjärde söndagen i advent

Av Dom Benedict Hardy OSB

Om precis en vecka är det jul. Vad betyder det? Naturligtvis en stor fest med den legitima traditionen av oskyldigt glam och läckra saker att äta och dricka. Men för oss kristna utgörs inte källan till detta firande av den kommersiella reklamhysterin eller den världsliga underhållningsindustrin. Det firande dessa ger upphov till lämnar oss snarare tomma och slutligen uttråkade, eftersom de inte rymmer någon verklig glädje, och deras huvudsyfte inte är att ge oss liv utan att tjäna pengar på oss konsumenter.

Så vilken är källan till vårt firande? Det är Guds eget mysterium, hans som sänder sin Son till världen och som utgjuter sin Sons Ande över oss för att förvandla oss och göra oss lämpade för himlen. Allt detta ryms i, förmedlas av och kommuniceras till oss i liturgin. Vårt julfirande borde främst vara ett utflöde från vårt firande av liturgin.

Men är det inte så, invänder du kanske, att mässans liturgi främst förmedlar Kristi död till oss? Jo, det är sant: lika sant på juldagen som på skärtorsdagen eller på Kristi Kropps och Blods dag. Var finns då firandet av Kristi födelse i mässan? Visst finns det där, precis som alla Kristi mysterier, för i princip förblir de alla outtömliga, och de är alla närvarande, helt och fullt, i varje eukaristifirande.

Men tack vare den geniala företeelse som det liturgiska året utgör, är de särskilda mysterierna uppmärksammade och firade vid olika tidpunkter, för att vi då skall begrunda, ta till oss och delta i dem på ett särskilt koncentrerat sätt. Och Kristi människoblivandes och födelses mysterium överträffas i betydelse bara av hans döds och uppståndelses mysterium.

“Detta är min kropp”, sade han, som blir offrad för er” (Luk 22:19). Det vill säga att den kropp som genom den helige Andes kraft blir närvarande i eukaristin är den samma som dog på korset och som han föddes med av sin jungfruliga mor. Den är för oss, eftersom den helt och hållet offrades på korset, men också därför att den var för oss från allra första början. Han föddes inte för sin egen skull utan uteslutande för vår skull.

Han, den evige, oändlige, osynlige Guden blev för 2000 år sedan människa i Jesus Kristus. Vi kunde inte se honom eller nå honom eller ha gemenskap med honom i hans gudomlighet, så han gjorde sig själv tillgänglig för oss i sin mänsklighet. Och mysteriet förblir, det är alltid närvarande och alltid nytt. Hans mänskliga kropp och själ, begränsade i tid och rum, förblir alltid ett permanent tecken och verktyg för hans Gudom: evigt verksamma, evigt och outtömligt livgivande för oss.

Så fortfarande i dag, när vi ser på Jesus, ser vi Fadern som sände honom. Vi ser denna baby, Marias lilla barn, och vi ser hur också vi kan bli Guds barn. Vi firar hans mänskliga födelse här nere, för genom den kan vi bli gudomligt pånyttfödda från ovan. Vi begrundar Jesu fattigdom och hjälplöshet, för där ser vi vår väg till fullheten av liv och härlighet. Vi mediterar över hans totala delaktighet i vår mänsklighet och förundras över att vi tack vare den helt och fullt kan få del av hans gudomlighet.

Nästa söndag skall vi alltså med glädje och lovsång och tacksägelse fira Kristi födelse. Genom vårt sakramentala firande skall vi med hela Kyrkan träda in i mysteriet för att motta dess välsignade frukter. Vi firar tillsammans med hela Kyrkan, men framför allt med Kyrkans främsta medlem, med henne som i sig själv sammanfattar hela Kyrkan, med henne som djupast trängde in i Kyrkans mysterium, som blev mest förbunden med det, som nu mest fullkomligt gläder sig över dess förverkligande, den alltid rena och saliga Jungfrun Maria, Guds Moder och vår Moder.

Var hälsad, full av nåd, ropar vi. Var hälsad, du som är högre än änglarna, mer upphöjd än kerubim, ojämförligt ärorikare än serafim. Var hälsad Maria, för du bar i ditt sköte Guds evige Son. Var hälsad, Maria, för i din ömma omsorg om oss hjälper du oss att träda in i din Sons mysterium. Var hälsad, full av nåd, du som begrundade Kristi mysterium i tro och hopp och kärlek. Drag oss med, Maria vår Moder, och låt oss dela din innerliga förening med Jesus Kristus, din Son och vår Herre.

I saw a stable, low and very bare,
A little child in a manger.
The oxen knew Him, had Him in their care,
To men He was a stranger.
The safety of the world was lying there,
And the world's danger.

(M.E. Coleridge)